

ohyby

ásná scéna (G. Helmwein) opět velmi zdařile s rekvizitami jsou to bílé vany, stěle i sarkofágy. Díky dráze individualizaci postav přibývá zde více místa na sólové, o-taneční kreace. M. Ribeibeth, A. Hovenbitzer (Labbeth), J. Chaize (Banquo), ka (Duncan) a další, tu momentálně rozvinout svůj osobní Soubor je mezinárodní a na úrovni profesionální. Jeho jsou schopni hrát, mimovat, tančit ve velké škále různých technik, jak to současné taneční divadlo vyžaduje. Základ jejich tréninku však tvoří klasický tanec, a to je znát na bravurě tanečních sol i při méně náročném pohybu. Rytmické střídání živých obrazů s dramatickými scénami tvoří totiž hlavní režijní princip inscenace.

tyto zkušené profesionály zapadli i český tanečník Pavel Straka, absolvent HAMU. V rolích starého Duncana - zde symbolu moci - a dítěte uplatnil šim své technické přednosti, oproti ostatním kresníkům, nadlehčený smysl pro humor.

prostřední řeč gesta, schopně rezonovat dobové události Choreografickému diva- rakter jarmarečního diva- soubor se však nevydává za divu, ale za lidové divadlo, zvané na vysoké profesní úrovni. Jeho představení elegantní, umělecky náročný - guignol, anebo - chcete-li,ové divadlo, využívající pohled masmediálních forem, jarmareční, thriller, krimi film či jedná se o divadelně stylizované, výtvarně působivé, často podívanou, jejíž smysl je skrze humánní. Choreografické divadlo pracuje stylem, ojedinel v Německu. Chápe jej mladá generace, která zaplněné prostory velké scény uhlne. Na fanoušky klasického baletu nebo činohry musí Kresnikova představení působit rána pěstí - ovšem přeléná s úmyslem zasáhnout smysly a cit.

Jiří Hradec: Muž, který vede spor, který se nevyhrává Jak OSA chrání práva autorů

Paradoxně se vyvíjí snaha hudebníka Jiřího Hradce o to, aby Ochranný svaz autorský důsledněji chránil jeho autorská práva. Po několika žalobách, tiskových konferencích a řadě rozporných reakcí médií chce výbor OSA „nepohodlného“ autora vyloučit.

Jan Lacina

LN: Proč jste se zrovna vy, asi jako jediný, rozhodl vejít s OSA do dlouhého, vysilujícího konfliktu?

Nevěděl jsem, že bude tak dlouhý a tak vysilující. Pravda je, že jsem se několik let pokoušel urgovat svá práva cestou reklamaci i osobních návštěv. Bohužel bezvýsledně. Asi deset let se totiž užívala má hudba v desítkách či stovkách odvysíláních televizních pořadů ročně, aniž by se to projevilo ve vyúčtováních, která mi OSA posílala.

LN: Dozvěděl jste se proč?

Částečně ano. Například televize některou použitou hudbu na OSA nehlásila. Možná z nedbalosti, možná proto, že hlášení o užití hudby prochází řetězcem pracovišť, v němž se často hlášení ztrácela. Buďto díky nepřesnostem, nebo proto, že si na některém článku řetězce mysleli, že se to které užití hudby neproplácí.

LN: O jakou hudbu konkrétně jde?

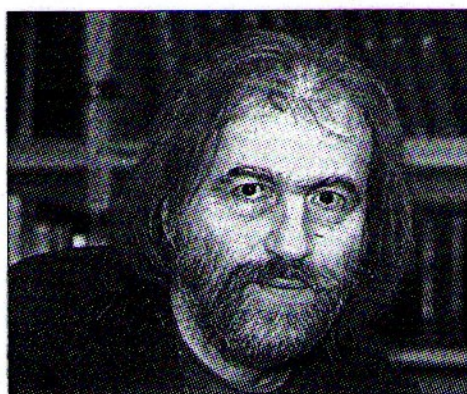
Především o užitou televizní hudbu či znělky k různým pořadům. Konkrétně třeba Zprávy, Události, Zpravodajství, Události-komentáře, Trh, obchod, finance, Bully, Tutovka a zhruba osmdesát dalších pořadů.

LN: Není tady na vině spíš televize než váš ochranný svaz?

Ředitel OSA Josef Šlanina říká, že už před sto padesáti lety přišli ve Francii hudební autoři na to, že svá práva sami neuhlídají. Proto si založili ochranný svaz. Čili: chránit autorská práva je samou podstatou existence OSA, jak už z názvu vyplývá. Ochranný svaz by tedy měl dohlížet, zda televize přiznává užití veškeré archivní hudby, kterou odvysílá a za kterou stejně prostřednictvím OSA autorům paušálně zaplatí. Jenže v mém - a nejen mém - případě fungoval ochranný svaz docela obráceně. Například utvrzoval uživatele v tom, že znělky, předěly či improvizace se neproplácí, a že se tedy ani nemusí hlásit.

LN: Má autor nějakou možnost se bránit?

Má. Při stovkách pořadů, které v mém případě odvysílala televize, se

Jiří Hradec

Foto Zdeněk Merta - LN

to dá ovšem uhlídat jen těžko. Už proto, že vyúčtování posílal OSA až s dvouletým zpožděním, podklady jsou navíc nedostatečné. Autor dostane jen seznam skladeb, zatímco sám musí při reklamaci uvést, ve kterých pořadech byly použity ty neproplacené, což se samozřejmě nedá. Skutečná kontrola je v podstatě vyloučena. OSA tím navíc nutí autora vykonávat vlastní povinnosti svazu.

LN: Jak jste tedy vůbec došel k částce, kterou jste na OSA reklamoval?

Má hudba se hrála od roku devadesát do roku devadesát dva v televizi nejméně deset minut denně. Zatímco OSA mi v tu dobu proplácel zhruba dvě minuty. Rozdíl mezi skutečností a vyplacenou částkou za tři roky jsem později propočítal zhruba na půl milionu korun.

LN: Proč jste se, na rozdíl od většiny svých kolegů, kteří musejí na špatně fungující systém doplácat také, obrátil na soud?

Z mých reklamací totiž nevzešel žádný konkrétní efekt. Víte, já jsem se soudit nechtěl, ale abych přešel tomu, že se mé nároky po třech letech promlčí, musel jsem ochranný svaz začalovat. Později jsem z úplně stejných důvodů podal druhou žalobu na další zúčtovací období.

LN: Vyřešil soud vaše pohledávky?

Bohužel ne. Při soudním stání, které se odehrálo v září loňského roku, vyšly najevo nesrovnalosti v právním zázemí OSA. Jejich právnicka nebyla schopna soudu doložit jeho existenci, ani svou kompetenci jej zastupovat. V tu chvíli nebylo s kým se soudit, takže nedošlo ani na přečtení žaloby. Později soudkyně Městského soudu v Praze obě řízení ve věci mých žalob zastavily, protože dospěly k závěru, že OSA neměl několik let způsobilost mít práva a povinnosti, neboť jako právnická osoba neexistoval. Jediným efektem bylo, že mi následně OSA zablokoval výplatu všech honorářů.

LN: Neznepokojil vás výrok soudu?

Ani ne. Situace akcelerovala, až když se případem letos v lednu začal zabývat televizní tým pořadu Nadoraz, který fakta ověřil a zveřejnil. Následovala hysterická reakce představitelů OSA. Na tiskové konferenci nařkl autory pořadu Nadoraz z nepravdivých informací. Že mám zablokované konto kvůli soudnímu sporu, novinářům nemohli říct, takže vynalezli jinou záminku. Prý patřím do organizované skupiny asi pěti autorů, která vysílá své vlastní skladby v Teletextu, a tím okrádá své kolegy. Dokonce tvrdili, že mám v Teletextu 97,8 procenta veškerého užití svých skladeb, protože kvalita mé hudby je taková, že by těžko mohla být kdekoli jinde. Zatajili tedy stovky jiných užití mých skladeb, namluvili novinářům, že požádají milion, a to především za Teletext, který je prý součástí mých žalob. Podobné lži později i přes mou žádost o veřejnou omluvu rozeslali zastupovaným autorům.

LN: Není označení „lži“ příliš ostrý výraz?

Víte, já se soudím o honoráře do září 1993, kdy noční vysílání Teletextu v ČT ještě ani neexistovalo. Také jsem nepožadoval milion atd.

LN: Vedení ochranného svazu několikrát argumentovalo tím, že jste jediný, kdo vznáší podobné požadavky.

Není divu. Jsem transparentní ukázkou pro všechny ostatní, jak mohou dopadnout, když budou bránit svá práva. Jen proces, právníci, notářská osvědčení, kolky a všechny nezbytné úkony kolem mě už stály nejmíň sto tisíc.

LN: Zatím jste nevysoudil ani korunu. Nelitujete dnes, že jste se do tohoto sporu pouštěl?

Nelituju. Spor nevznikl kvůli penězům, ale kvůli tomu, že u nás nefunguje ochrana autorských práv.

LN: Vedení ochranného svazu tvrdí, že jste poškodil jeho jméno, a tím pádem sebe i všechny své kolegy, protože někteří uživatelé hudby prý odmítají platit organizaci, jejíž existence je zpochybněna.

O medializaci případu se postaralo především vedení OSA. Těžko mě nyní vinit za to, že se v souvislosti právě s mým případem odhalily letité nepořádky, závažnější, než je předmět mých sporů.